

2011. május 1. – vasárnap

Mózes harmadik könyve 19,18: Szeresd felebarátodat, mint magadat! Én vagyok az ÚR!

A parancsolatokat Jézus Krisztus két mondatban foglalta össze, egyik Isten szeretéséről, a másik a felebarát szeretéséről szól. Ebben a kettőben benne van minden parancs, e kettő megtartásával mindent beteljesítünk, azaz beteljesíthetnénk. A mai ige a másodikról, az emberek szeretéséről szól. Alig lehet erről bármi újat mondani, mindenki nagyon sok gondolatot hallott már erről. Nem is kell újat kigondoljunk. Tudjuk, az Isten gyermekei az Ő Uruk akaratát keresik, igyekszenek felebarátaikat is szeretni, tapasztaljuk azt is, hogy sokszor nem sikerül. Az is közismert, hogy ha nem is tudok mindenkit szeretni, de legalább akarok, sőt, kérem hozzá Isten segítségét, hogy sikerüljön. Amire ebben a fél igeversben felfigyelhetünk, az, hogy a sor végén még azt is olvashatjuk, hogy „Én vagyok az ÚR!” Ha összekapcsoljuk a két rövid mondatot, keresve a közöttük levő összefüggést, egy szóra van még szükségünk. Nem akarunk az Írásokba kiegészíteni egy jótányit sem, csak a magunk megértéséhez szükséges ez a magyarázó szó. Szeresd felebarátodat, mint magadat, mert én vagyok az ÚR. Nehogy azt gondold, ember, hogy Istent szeretni és a felebarátot szeretni két külön dolog, esetleg egyik sikerülhet és a másik nem. Embertársad nem tudod szeretni, úgy, mint önmagad, hacsak fel nem nézel Istenre, el nem ismered, hogy Ő az ÚR. Ő a gazda, a te életed ura és az embertársadé is. Ő szeret téged és a másik embert, mielőtt megszülettetek volna, már terve volt veled és vele is. Úgy tekint a másik emberre, mint Isten alkotására, Isten tulajdonára, Isten terveinek és elhívásának beteljesítőjére. A vele való viszonyt is az határozza meg, hogy Isten az ÚR. Ő van fölöttetek, az Ő kegyelme éltet mindkettőtöket, az Ő szeretete hozza az áldást, és tesz képessé a szeretetre, úgy Isten, mint egymás iránt. Nagy nehézségem szeretni felebarátomat mindaddig, amíg csak rá tekintek és magamból indulok ki. Amikor Isten uralma alatt látom a saját és a mások életét is, és igyekszem alávetni magam Neki, akkor az Ő segítségével tudom majd teljesíteni akaratát. Segíts URam ebben minket.

2011. május 2. – hétfő

Hóseás próféta könyve 11,3: Pedig én tanítottam járni Efraimot, kézen fogtam őket, de ők nem tudták, hogy én viseltem gondjukat.

Ismerős sokunknak ez a kép. Gyermeinket tanítgatjuk biciklizni. Előbb feltesszük a biciklire, mi fogjuk a kormányt, és visszük, sétáltatjuk. Aztán arra bízgatjuk, hogy ő is fogja a kormányt. Utána mi már csak egy kézzel fogjuk. Aztán hátulról, csak az üléstől egyensúlyozzuk, hogy el ne essen. A kicsi nem is tudja, de néha kicsit magára engedjük, hadd igyekezzen egyedül haladni, de amikor dőlné, gyorsan odakapunk. Látod, mondjuk neki, már egyedül is megy, épp elengedtelek. De még egy ideig ott haladunk mögötte, s szükség esetén egyik-másik oldalról megtámasztjuk, hogy el ne essen.

Máskor úgy vigyáz a szülő gyermekére, hogy előkészít mindent neki, akadályokat elhárít útjából, esetleg másokat is bevon egy fontos feladat jó kivitelezése érdekében, de mindezt úgy próbálja tenni, hogy a kicsi ne vegye észre mindezt, hanem csak az eredménynek örvendjen. Mindez a szülő gyöngédségéről, figyelmességéről, örömszerzési szándékáról, végső soron szeretetéről szól. Nem vár ezekért jutalmat, gyermekének öröme az ő legszebb jutalma. Ha viszont minden szeretet, gondoskodás ellenére a gyermek rossz irányba megy, netán pár év múlva azt rója fel szüleinek, hogy semmit sem tettek érte, az nagyon fájdalmas a szülőnek. Isten pedig ezt kapta Izráeltól, és félt, hogy ma is ezt kapja sokszor tőlünk. Kiszabadította népét, csodák által, negyven éven keresztül gondoskodott róluk a pusztában, ők meg azt hitték, hogy véletlenül találnak mindig forrásra, természeti adottság a manna, erős anyaga miatt nem kopik még a ruhájuk sem úgy, ahogyan máskor szokott. Sőt, odáig megy a nép, hogy saját arany ékszereiket szemük láttára olvasztják be, majd öntenek belőle szobrot, és azt állítják,

hogy az hozta ki őket a fogságból. Isten pedig azt mondja a próféta által, hogy Ő vezette kézen fogva népét, gondjukat viselte. Azért kell ezt Hóseásnak a múltból felidézni, mert az ő korában a nép ismét ugyanúgy viselkedik, ugyanúgy hálátlan, és hűtlen lett Az iránt, aki oly nagy szeretettel és hűséggel vezette őket. A Bibliába pedig azért kellett beírni Hóseás szavait, mert sajnós, azóta is sokszor volt időszerű az ige, ma is szükségünk van Istennek erre az üzenetére. Gondoljuk meg, mennyire felháborít, ha olyan gyermekekről hallunk, akik szüleik ellen fordulnak, nem becsülik meg őket, milyen fájdalmas egy szülőnek azt látni, hogy elhagyja őt gyermeke. Ezen tudunk háborogni, és tudunk a szülő fájdalmával együtt érezni. Istenünk nagy szeretetét, hűségét, gondviselését hányan köszönjük meg neki imáinkkal, és életvitelünkkel. Vagy sokszor csak a véletlent, a körülményeket, esetleg nem kis büszkeséggel saját tehetségünket látjuk? Mennyei Atyánk, amíg a földön élünk, addig énekeljük és imádkozzuk, kérjük Tőled alázattal és bizalommal: *Fogjad kezem, oly gyenge vagyok, érzem, Hogy nélküled én járni nem tudok. Fogjad kezem, és akkor, jó Megváltóm, A félelemre többé nincsen ok.*

2011. május 3. – kedd

Zsoltárok könyve 118,14: Erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem.

Mindnyájan úgy lettünk Isten gyermekei, hogy Isten könyörült rajtunk, és Fiának áldozatáért megszabadított minket a bűntől és a bűn büntetésétől. Minden hívő elmondhatja, sőt el is kell mondja, hogy az ÚR őt megszabadította, Isten szeretete munkálkodott az életében. Ebből, mondja a zsoltáros, az is következik, hogy felismerte, ereje az ÚR ereje, nem maga győz harcaiban, akár mindennapos küzdelmeire gondol, akár az élet nagyobb kihívásaira, mindig Isten erejére támaszkodhat. Ezt megvallja, ugyanúgy, mint századokkal később Pál apostol, aki azt írja, hogy amikor erőtlenség, akkor erős, mert Isten őt megerősíti. És az ÚR minket megerősít, miután megszabadított.

A zsoltáros azt is mondja, hogy „énekem az ÚR”, amit úgy értünk, hogy Isten az Ő énekeinek alanya, énekeiben az Istent magasztalja, Neki köszöni meg ajándékait. A megszabadított ember hálás szívéből feltör a magasztalás. Akit Isten megerősít, az örömmel dicséri az URat énekszóval is. Szomorú, amikor közösségeinkben alig minden harmadik-negyedik ember énekel. A magyarázkodások nem is érdekesek. Ha valakinek szívében igazi öröm van és hála, hacsak mormogja is, de akkor is részt vesz az éneklésben, mert túlcsordul szívéből a hála. Ma már egy közepes számítógéppel is át lehet alakítani valakinek a hangját, hogy szépen csengjen, valaki pedig azt mondta, hogy az angyalok gondoskodnak arról, hogy mormogásunk is csodás összhangként csendüljön fel Isten előtt. Nem a hangról van szó, hanem arról, hogy aki átélte a szabadítást, az örömmel dicséri Isten énekszóval is. Nem biztatni kell, hanem megállítani nehéz.

Nem kell sok magyarázat. Amikor alkalmam van, közösségben, egyedül, áldja a lelkem az URat, erőm és énekem az ÚR, Ő megszabadított engem.

2011. május 4. – szerda

Zsoltárok könyve 71,18: Istenem, ne hagyd el késő vénségemben sem, míg csak hirdethetem hatalmat, nagy tetteidet a jövő nemzedéknek.

Egyeseknek megadatik a lehetőség - előbb kiváltságot írtam, aztán a teher jutott eszembe, így maradt a semleges lehetőség – hogy idős emberekkel találkozzanak, beszélgessenek, amikor azok már nem látják

életük értelmét. Vannak emberek, akik idős korukra szinte teljesen elvesztik látásukat, hallásukat, mozgáskéességüket, esetleg egyéb betegségekkel is küzdenek, egyesek épp, hogy pár lépést megtesznek még, mások ágyba kényszerülnek. Nos, ebben a korban, és az említett állapotban az ember nem csak tehetetlennek érzi magát, hanem nagyon sokan fölöslegesnek is. Hosszú évtizedeken keresztül dolgoztak, gyermekeket neveltek, később az unokák nevelésében, gondozásában is besegítettek, aztán azt kell elfogadják, hogy ők szorulnak gondozásra. Ezt elfogadni nagyon nehéz. Fiatalabbak nem tudjuk elég türelemmel meghallgatni őket, néha elégedjenek meg azzal, hogy ezernyi dolgunk mellett kevés időt rájuk is szakítunk. Ők pedig egyre inkább tehernek érzik magukat. Ilyenkor szokták elmondani, ha van alkalmuk egy lelki beszélgetésre, hogy nincs értelme életüknek, olyan jó lenne, ha már nem lennének. Van, aki élő hittal vágyakozik Krisztushoz, és sajnos nagyon sokan egyszerűen menekülnének a nehéz jelentől, sokszor úgy gondolják, hogy a semmibe, amitől valamilyen nyugalmat remélnek.

Amikor idős embertől halljuk, hogy nincs már miért éljen, sokszor megkísért minket is a képmutatás. Egyfelől nem is gondoljuk meg, hogy milyen szíve mélyéről fakad a panasz az idős embernek, másfelől pedig első gondolatunk, hogy valamilyen érvvel ellentmondjunk neki, hiszen nem mondhatjuk egyetlen embernek sem, hogy valóban, nincs értelme az életednek. Amikor így teszünk, és így gondolkodunk, akkor mi sem élünk Isten ígéjével. A mai ige elgondolkoztat, építő tanítást fogalmaz meg. Nem kell felületesek legyünk, nem kell hamis vigaszokat kitaláljunk, hanem ezt a zsoltárverset tanuljuk meg és idézzük. A zsoltáros két dologba kapaszkodik. Az egyik az, hogy Isten nem hagyja el őt vénségében sem. Sok idős ember érzi azt, hogy őt mindenki elhagyta. Akkor talán nem volt élő kapcsolata az Úrral, de a kegyelmi időben még nem késő, keresse az URat, amíg megtalálható. Bizonyoságot tehetünk arról, hogy tapasztalható valóság Jézus ígéréjének beteljesedése, Ő velünk van minden nap. A másik fontos dolog az, hogy idős korban is lehet Istent magasztalni, és Róla másoknak beszélni, azokról a tetteiről, melyeket hosszú élete során megtapasztalt egy idős ember. Ez sokszor fontosabb lehet unokáknak, esetleg dédunokáknak, vagy bárkinek, mint az, ha valaki ki tudja seperi a konyhát. És nem feledhetjük el ezt az ígét akkor sem, ha Isten kegyelme úgy rendelkezik, hogy mi is hosszú életet kapjunk Tőle. Ameddig Istenünk nem szólít magához, addig terve van életünkkel. Lehet rendkívüli, személyre szabott felelősségünk, de mindenképp nem csak lehetőségünk, hanem kiváltságunk Isten hatalmának hirdetése.

2011. május 5. – csütörtök

Máté evangéliuma 6,11: Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.

Istentől kell kérjük mindazt, amire naponta szükségünk van az életünk fenntartásához. Néha megfélekedzünk arról, hogy Isten megígérte, hogy ezt ki is rendeli nekünk, és aggodalmaskodunk, vagy elbizakodunk. Hisszük, hogy hiába fáradozunk, ha Isten nem ad áldást, még a mindennapi megszerzése is kérdéssé lehet.

Az ÚR imádságában a mindennapi kenyeret kérjük Istentől. Azt, ami az életet jelenti. Más kérés nincs ebben az imában, mely testünkre nézne. S noha kenyeret kérve gondolunk minden testi szükségre, mégis, a kenyér a szükségést jelenti. Ahogy az apostol mondja, ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele. Valahogy nehéz azt elképzelni, hogy bele illik ebbe a képbe az a magatartás, amikor mélységes aggodalommal állapítjuk meg, hogy a hűtőben már nincs négyféle sajt, csak három, és az egyik abból is már csak egy csomaggal van a polcon.

Az apostol arra biztatott minket, hogy hálaadással tárjuk fel kéréseinket Istennek, Megváltónk pedig azt tanította, hogy aki kér Istentől, az mind kap. Vajon én, akinek a hűtőben alig van szabad hely, mit kérek Istentől? Alázattal kell bevallanom, hogy az ÚR imádságának elmondásán kívül nagyon ritkán kértem Istentől kenyeret. Nagyon sok mást igen, néha egészen nagy dolgokat is, és legyen az Ő Neve áldott,

sok kérésre válaszolt csodálatosan. De kenyeret kérni? Hiszen van. És lehet, hogy az a sok, ami van azért nem elégít meg, mert nem Istentől kért és elfogadott kenyér.

Mennyei Atyám, aki naponta gondoskods az életünkről, köszönöm, hogy ma is van kenyér az asztalunkon. Add meg mindenkinek, és fogadd hálánkat érte. Tőled szeretnénk köszönettel elfogadni és megelégedéssel élni vele.

2011. május 6. – péntek

Jeremiás próféta könyve 2,27: A hátukat fordítják felém, és nem az arcukat, de majd ha baj éri őket, így szólnak: Kelj föl, segíts rajtunk!

Pontos leírása a mai helyzetnek, mondhatjuk, és számtalan példát is tudunk említeni. Sok embert ismerünk, vagy akár úgy is fogalmazhatunk, hogy a ma élő emberek többsége háttal van Istenhez, és nem törődik vele. Isten nélkül történik a politika, a gazdasági élet szervezése, a legtöbb ember mindennapja. Háttal Istenhez, vagyis nem is látja Istent, nem érdekli az ÚR akarata, nem törődik az Ő vezetésével. Aztán jönnek a bajok, mert társadalmi helyzettől, és bármilyen más kategóriától függetlenül bajok adódnak, s akkor nagyon sok ember első pillanatban feltörő kiáltása az, hogy Isten segíts, majd rá egy másodpercre, hogy miért nem segít, hol van Isten. Erről minden készülés nélkül bármelyikünk példák sorát idézheti, hosszú előadást tarthatunk a kérdésről. A mások életéről.

Az ige minket is megszólít, fogalmazzuk meg kérdés formájában: életem minden pillanatában arccal Isten felé élek-e, vagy néha háttal vagyok, nem látom Őt, nem akarok bizonyos pillanatokban, bizonyos döntésekben Istennel, az Ő akaratával törődni? És általános, szokásos, önmagunkat igazoló, magyarázkodó válasz helyett, próbáljuk felidézni például az utóbbi néhány napot, egy hetet, az ebben az időben történt eseményeket, döntéseinket. Isten világossága ragyogta be életünket, emberekkel való viszonyainkat, beszédünket, még gondolatainkat is? Mindenben az volt az elsődleges szempont, hogy mi Isten akarata, vagy néha becsúsztott olyan is, hogy mi az, ami nekem előnyös, mivel érvényesülhetek, mit vár a világ, a környezet? Ha alaposabban vizsgálódunk, és azt az ígét alkalmazzuk mércének, mely szerint ami nem hitből van, bűn az, hogyan állunk majd az arányokkal a hitből-nem hitből való döntésekben és cselekedetekben?

Mennyei Atyám, gyakran hallom a templomban az ároni áldást, add, kérlek, hogy így legyen a közösség minden tagjának életében, és Feléd fordulva magam is megtapasztaljam, hogy orcádat felém fordítod, könyörülsz rajtam, megőrzöl, megáldasz, békességet adsz nekem, nekünk.

2011. május 7. – szombat

Zsidókhoz írt levél 10,24-25: Ügyeljünk arra, hogy egymást kölcsönösen szeretetre és jó cselekedetre buzdítsuk. Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el, ahogyan egyesek szokták.

Ma uralkodó szemlélet az, hogy ne szóljunk bele senkinek az életébe, ne is bíráljunk senkit, ne is oktassunk másokat. Mindenki a maga sorsának kovácsa, önmagáért felel, amúgy is elég mindenkinek a maga baja. Keresztyének egymással való viszonya sokszor hasonlít más egyesületek, szervezetek tagságának egymáshoz való viszonyához. Ezekben a közösségekben van egy közös tevékenység, valami, ami összekapcsolja a tagokat, és ők hetente, havonta, vagy bármilyen rendszerességgel találkoznak és a közösség megállapított tevékenységét gyakorolják, sportolnak, olvasnak, vagy bármi mást tesznek, majd mindenki megy a maga útján. Mindenkinek megvan a maga egyéni élete, saját problémái, nehézségei, feladatai, ezek nem tartoznak a többiekre, a közösséget csak a közösen eltöltött idő és közös tevékenység kapcsolja össze. Lehet, hogy ez a jellemző sokfelé, de nem ilyen a bibliai közösség. Minket

nem a közösen eltöltött idő kapcsol össze, esetleg a közös érdeklődési kör, hanem Krisztusban leszünk igazi egyházzá, közösséggé, és mindenben az Ő akarata formálja az életünket. És mi arra törekszünk, hogy amit Ő az igében kijelent nekünk, azt cselekedjük, vezetésének engedelmeskedjünk.

Legyen számunkra ma az egymás és kölcsönösen a két kulcsszó ebben az igében. Gondoljuk át a Jézus köré gyűlt seregtől mit vár a mi Urunk. És ebben mi a mi felelősségünk. Hogyan kell társainkra tekinteni, akik ugyanannak az ÚRnak gyermekei. Felebarátom javát miként mozdíthatom előre, ez legyen egyik törekvésem. Ha azt látom, hogy a szeretet győz egyik társam magatartásában, annak örvendezzek és érte hálát adjak. Ha jót tudok tenni, ne habozzak, s tegyem, ha pedig mások előtt látok erre lehetőséget, bátorítsam őket annak megtételére. Végso soron szeressem felebarátaimat, s azt, amit ők együtt jelentenek, a közösséget, a gyülekezetet. Akkor is szeressem, amikor az nem tökéletes, hiszen én sem vagyok az. És legyek kész arra, hogy a gyülekezetemért gondolkodjam, imádkozzak, és cselekedjek. Az Urtól pedig kérjek tiszta látást, hogy mikor és hogyan használhatok, és a közösségre kérjem az Ő áldását. Építse az ÚR a gyülekezeteket.

2011. május 8. – vasárnap

Péter első levele 5,7: Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok.

Aki kicsit is ismeri az URat, tudja, hogy Ő gondviselő Isten, aki szereti az övéit és oltalmazza őket. Sok gyönyörű képet lehet erről olvasni, egyik ilyen kedves kép az, melyben Isten szárnyainak oltalmába hívja az Ő gyermekeit, ahol biztonság, védelem, békesség vár rájuk. Isten gyermekei az ilyen biztatások alapján és Isten gondviselésének megtapasztalása révén megtanulnak Hozzá menekülni, gondjaikra Istentől kérni segítséget, megoldást, szabadítást. És milyen nagy kegyelem az, hogy újra és újra jöhetünk, minden nyomorúságunkban Hozzá kiálthatunk, a szabadulást Tőle kérhetjük és várhatjuk.

Péter azt írja, hogy minden gonddal jöhetünk Istenhez. Nem csak néhanapján, nem csak az olyan nagy bajok idején, mikor már nincs emberi reménység és elképzelhető emberi megoldás, hanem minden gonddal. Naponta. Kis és nagy gondokkal egyaránt. Valahogy mi nem szégyellünk sokszor vétkezni Isten akarata ellen, de amikor az ÚR arra biztat, hogy helyezzük Rá gondjainkat, akkor szemérmesek vagyunk, udvariasak, és nem akarjuk az URat kis bajainkkal terhelni, egyedül igyekszünk megoldani amit csak lehet. Isten minket arra biztat, hogy bízunk Benne, Ő jóindulattal kész segíteni mindig nekünk. Aki Hozzá jön, azt nem küldi el magától, hanem elfogadja, meghallgatja, gondjaiban megoldást ad és segít. Megtapasztalja az Istent kereső ember, hogy az ÚRnak gondja van ránk. Szeme előtt van életünk, fontosak vagyunk Neki, és örömmel ad szabadítást, hatalmas kezével megoldást nehézségeinkre. Egyre több ilyen igével találkozunk a Szentírásban, melyeket nem magyarázni kell sokáig, hanem alkalmazni szükséges életünkben, élni kell az igékben foglalt lehetőségekkel, ígéretekkel. „Csak” annyi a feladat, hogy kezdjek el bizalommal imádkozni, és sorolni Istennek mindent, ami szívemen van, a kis bajokat, a nagy gondokat, azokat a problémákat, melyekre nem tudok már elképzelni sem megoldást, hozzam Isten elé egész életem. Az ÚR gondviselő szeretete legyen valósággá életünkben.

2011. május 9. – hétfő

Máté evangéliuma 5,6: Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságra, mert ők megelégtetnek.

Az igazságot a magunk igazával gyakran egyenlőnek tartjuk. A magunk igazáért harcolunk, annak megvalósulását éhezünk és szomjúhozunk, s ha néha sikerül a magunk igazának nem csak hangot adni, hanem érvényt szerezni, van egy kis örömünk, hogy valamit bebizonyítottunk, elértünk, de nem vagyunk egészen boldogok. Boldogoknak azokat mondja Megváltónk, akik nem a maguk igazát keresik, hanem mondjuk így, hogy az abszolút igazágra törekcsenek. A nagypénteki kérdést szokták ilyenkor idézni, hogy mi az igazság. A minden relatív mai világában az igazság is sokszor nézőpont kérdése, és sokan úgy gondolják, hogy nem is létezik mindennek felett álló, a teljes valóságot figyelembe vevő abszolút igazság. Lehet, hogy ez így is van a földi emberek szintjén, hiszen a mi ismereteink hiányosak és részlegesek, még akkor is, amikor igyekszünk elfogulatlanok lenni, felfedezzük, mennyire nem tudunk önmagunk határain túllépni. Jézus Krisztus azt mondta, hogy az igazság Ő maga. És mindaz, ami Tőle származik. Mert Ő általa teremtette Isten az eget és a földet, és így számára nincs ismeretlen a világmindenségben. Amikor Jézus igazságról beszél, akkor minden szempontot ismer és a legfelsőbb szemponttal számol, azzal, ahogyan fentről, Istent szemszögéből lehet látni a valóságot.

Magam részére így fordítom le Jézus ezen szavait, hogy boldog az, aki nem a maga igazát akarja érvényre juttatni tűzzel-vassal, hanem tudja, hogy a részleges igazságaink fölött áll az Isten tökéletes ítélete, az Ő mindent átfogó igazsága, és szeretné ennek megvalósulását, vágyik arra, hogy ezt megismerje és megtapasztalja. És meg is fogja tapasztalni, mert az ige azt ígéri, hogy az ilyen vágyakozásra Isten válaszol, és megelégtetett szomja az ilyen embernek. Úgy hiszem, hogy megtapasztalni Isten igazságát valóban csodálatos dolog, boldogságot ajándékozó valóság. Ezért kérem az URat, tanítson meg az Őtőle származó igazságot kérni, elfogadni, megtapasztalni.

2011. május 10. – kedd

Ézsaiás próféta könyve 64,7: URam, atyánk vagy te mégis! Mi vagyunk az agyag, te a mi formálónk, kezed alkotása vagyunk mindannyian.

Ugyanazt többféleképpen is el lehet mondani. Néha számít, máskor kevésbé, hogy miként jut el valaki egy felismerésre. Az ígében szereplő „mégis” arra a feltételezésre jogosít fel, hogy a felismerést tiltakozás, más vélemény előzte meg. Például az, amit sokszor látunk a választott nép életében és szinte állandóan jelen van a mai életben is, hogy az ember a maga ura akar lenni, nem akar senki maga fölött tekintélyként elfogadni. Nem akar más kezében eszköz lenni, hanem szeretné önmaga formálni, alakítani életét, körülményeit, környezetét, törekszik megvalósítani saját elgondolását. Ez nem csak azért fullad kudarcba és hoz sok szenvedést, mert erőtlének vagyunk mindannak megvalósításához, amit szeretnénk, hanem főleg azért, mert ellenkezik Alkotónk akaratával. Kudarcok és veszteségek után, a nép felsóhajt, megadja magát, vagy lehet, hogy már végső pusztulás szélén utolsó erejével kiált, és mondja Istennek: te vagy az Atyánk, a Teremtőnk, Hozzád tartozunk, ne engedj elveszni. Elismerjük, elfogadjuk, hogy agyag vagyunk, formátlan, haszontalan anyag. Azt is elismerjük, hogy Te, aki minket teremtetted formálni tudsz. Arra, ami a Te szándékos. Legyen akaratod. Hajlandók, készek vagyunk engedelmeskedni. Nem tiltakozunk többé, nem erőltetjük a magunk akaratát, hanem engedelmes gyermekeiddé akarunk válni. Végy ismét kezébe, Nagy Mester. Nem csak megadjuk magunkat, mert nincs más lehetőségünk az életben, nem keserűen, semmit sem várva mondjuk, hogy tégy, amit akarsz, hanem mint gyermekeid, akik élő kíváncsisággal lesik Atyjuk keze munkáját, mi is várjuk a csodát, amit Te tehetsz velünk. Hisszük, hogy még mindig „isteni” eredménye lehet annak, ha kezébe veszel minket. Már elhisszük, hogy ebből és csak ebből származik az igazi jó, a valódi élet, hogy Te, mennyei Atyánk formálsz minket. Már nem a lemondás, hanem a hit mondatja velünk, hogy Te vagy a mi Atyánk.

2011. május 11. – szerda

Lukács evangéliuma 8,18: Vigyázzatok tehát, hogyan hallgátjátok!

Hisszük, hogy a Biblia Isten igéje, és ez által szólít meg ma Isten minket. A prédikáció mindig igemagyarázat is egy kicsit, minden üzenet az ige alapján fogalmazódik meg. ÉS hisszük, hogy Isten minket az Ő Országába akar hívni, és már e földi életben is szeretne megáldani, minderről és ezek hogyanjáról az igében olvashatunk. Ezért nagyon fontosnak tartjuk Isten üzenetét az ige által. Arra szólítunk és bátorítunk mindenkit, hogy hallgassa és olvassa a Bibliát, mint az élő Isten szavát, mert, ahogyan az ige is írja, hogyan hihetne valaki Istenben, ha nem hallott Róla. A hit hallásból van, a hallás pedig Isten igéje által. Ha azt látjuk, hogy szeretteink, rokonaink, barátaink, szomszédjaink nem olvassák a Szentírást, és nem jönnek templomba, akkor értük imádkozunk, őket pedig bátorítjuk, hogy találkozzanak Isten üzenetével. Ha olvassák és hallgatják az igét, örvendezünk. Ha egy templom minden héten megtelik az igehallgatókkal, akkor annak örvendezünk, egy picit még büszkéek is vagyunk, hogy léteznek ilyen közösségek. Az Ige azonban figyelmeztet, hogy ne elégedjünk meg azzal, ha mi magunk és mások is hallgatják az Igét. Sajnos, azt is látjuk, hogy a templomi istentiszteletre sokszor jönnek emberek úgy, hogy nincs a szívükben vágy az Istennel való találkozásra. Vannak olyan faluközösségek, ahol évszázadok óta szokás, hogy az emberek vasárnaponként templomi istentiszteleten vesznek részt, a szép szokás ápolásán kívül jó néhányan nem ismernek egyéb okot, amiért ott kellene lenni.

Ezt a figyelmeztetést Jézus a magvető példázata után mondta, melyben világossá tette, hogy van több olyan módja az ige hallgatásának mely gyümölcstelen és hiábavaló. Múlt héten megkértem egy traktoristát, vetne be egy pár négyzetméteres sarkot a kertben, ne maradjon pusztán. Megígérte, de nem tette meg. Másnap kérdeztem ennek okát, s azt felelte, hogy azt a területet úgy benőtte már a gaz, hogy oda nem érdemes így vetni. Előbb ki kell takarítani. Fel volt szántva, utána megtárcsázták, de mivel sok ideig nem foglalkoztunk vele, gazos lett, s nem alkalmas a magvetésre. Jól, megfelelően elő kell legyen készítve a talaj ahhoz, hogy jó magvetés történhessen. Egyik legegyszerűbb módja a helyes készülésnek az, ha eldöntöm, hogy amit az Ige által üzen Isten, azt cselekedni fogom. Amit Ő vet a szívembe, az hadd keljen ki, az hozza meg a maga gyümölcsét. A kis Sámuel tette kész engedelmességével hallgassam és olvassam az igét, mondva: szólj URam, mert hallja a Te szolgád.

2011. május 12. – csütörtök

Királyok első könyve 8,39: Egyedül te ismered minden embernek a szívét.

Salamon templomot építtetett az ÚRnak. A templomszentelés alkalmával könyörög azért is, hogy Isten hallgassa meg mindazon imákat, melyek azon a szent helyen fognak elhangzani. Sokfelől jönnek majd imádkozni a zsidók. És sokféle teherrel, bajjal, nehézséggel küzdve borulnak le majd a Mindenható Isten előtt. Egyesek hálát akarnak adni, mások bűneiket vallják meg, ismét mások segítségért esedeznek. Közösen is imádkozik majd a nép, amikor ellenség támadását kell visszaverni, vagy természeti csapások érik őket, Istenéhez kiált segítségért, bízva az ÚR kegyelmében. És mindezekre azt kéri ebben az imában Salamon, a bölcs király, hogy Isten bánjon az imádkozóval aszerint, amint megismerte annak szívét. Az egyértelmű minden istenfélő ember számára, hogy Isten előtt nincsenek titkok, a szívben sem lehet semmit elrejtteni Őelőle. Ismeri az ÚR gondolatainkat, szándékainkat, érzéseinket, tudja mindazt, ami szívünk mélyén van. Mi azonban annak ellenére szeretnénk néha imáink meghallgatását, amit szívünkben rejtve őrzünk. Noha mi még mindig tartunk haragot, nem tudunk megbocsátani, gonosz és bűnös kívánságaink vannak, önzők és nagyravágyók is vagyunk szívünk rejtekében, mégis, mindezeket figyelmen kívül hagyva jó lenne, ha Isten meghallgatná imáinkat. Csakhogy így nem lehet imádkozni. Ebben a templomszentelésen elmondott imában Salamon nem csak Istenhez fordul, hanem mintha nekünk, értünk is mondaná: gondoljuk át, Isten ismer minket, mindent tud rólunk, azt is, amit senki

más, mert szívünkben rejtve őrizzük. Felemás szívvel pedig nem csak hiábavalóság, hanem egyenesen vakmerőség Isten elé járulni. Lehet, hogy azzal kellene kezdjük az imáinkat néha, hogy Istenem, mivel Te ismered szívemet, segíts, hogy azt én is megismerjem, és felfedezzem benne mindazt, ami nem odavaló. Segíts ezekről lemondani, hogy utána jöhessek Hozzád imádkozni. Segíts az őszinteségben, az alázatban és a nyíltszívűségben eljutni oda, mint Dávid, aki egyik zsoltárban azt mondja, hogy: *Vizsgáld meg, URam, és próbáld meg, kutasd át szívemet-lelkemet! Mert hűséged szemem előtt van, igazságod szerint járok-kelek.*

2011. május 13. – péntek

Zsoltárok könyve 139, 9-10: Ha a hajnal szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó végén laknék, kezed ott is elérne, jobbod megragadna engem.

Isten elől nem lehet elmenekülni, olvassa ennek a zsoltárnak tanítását az Isten elől menekülni szándékozó ember. Ha a leggyorsabb eszközök állnak is rendelkezésünkre, elképzelhetetlenül gyorsak, mint a hajnal, ami az akkori ember számára még olyan gyors volt, hogy ezt a gyorsaságot nem is tervezte megközelíteni, akkor sem lehet elmenekülni. Ha a legmesszebbre menne is valaki, olyan messze, ahova akkor talán még úgy gondolták, hogy el sem lehet jutni soha, de ha el is lehetne, oda sem lehet elrejtőzni úgy, hogy Isten ne találja meg. Mai nyelven lehet, hogy úgy fogalmazna a zsoltáros, hogy ha valaki megközelítené a fénysebességet, vagy akár el is érné azt, és ha valakinek sikerülne az, amire a tudósok vágnak ugyan, de nem igazán hiszik el, hogy lehet, az, hogy a millió fényévnyi távolságra levő galaxisokra eljussunk, még ott is azt tapasztalnánk, hogy Isten jelen van. Azt, ami olyan messze van, azt is Ő teremtette, Ő irányítja, az Ő törvényei szerint működik. Ez elég félelmesen hangzik azoknak, akik bármilyen okból szeretnének Isten nélkül élni, vagy az Ő igazsága elől menekülni.

A zsoltárban azonban nem a kétségbeesés hangját fedezzük fel, nem panaszkodik a zsoltár szerzője azért, mert nem tud Isten elől sem elég gyorsan, sem elég messze menekülni, hanem Isten magasztalja ezekért. Számára mindezt tudni csodálatos, biztonságot jelent, annak tudatában él, hogy élete mindig Isten előtt van, az ÚR gondot visel róla, beragyogja világosságával életét mindig és mindenütt. Bárhova megyek, velem van Istenem, akármilyen gyorsan haladnék, vagy gyorsulnának körülöttem az események, Istent nem éri készületlenül, hanem Neki megoldása van, gondviselése körülzárja életünket. Olyan jó tudni, hogy mi az Ő szeretetének oltalmában élünk. Köszönöm, URam, hogy mindig és mindenütt velünk vagy.

2011. május 14. – szombat

Zsoltárok könyve 119,109: Életem folyton veszélyben van, törvényedről mégsem feledkezem meg.

Veszélyben lenni nem kívánatos, de néha nem lehet elkerülni, mindnyájan kerülhetünk veszélyes helyzetbe, amiből igyekszünk minél hamarabb kimenekedni. Nehezen tudjuk elképzelni azok életét, akik hosszú ideig veszélyben vannak, többet kell imádkozzunk azokért, akik például olyan országokban élnek, ahol gyakran robbantanak, törvénytelenéseket tesznek, és mindig fennáll az ártatlan emberek szenvedésének lehetősége is. Nem tudjuk a szüntelen veszély feszültségének szempontjából, hogy milyen a misszionáriusok élete, akik a keresztyénséget tiltó országokban hirdetik Krisztust, titokban és minden percen felkészülve arra, hogy leleplezik és megölik őket. A rendkívüli helyzetek rendkívüli hozzáállást igényelnek, a magunk minden veszélytől óvakodó gondolkodásunk szerint a rendkívüli azt jelenti, hogy olyankor még Isten törvénye is átértelmezhető, vannak kivételes esetek, amikor nem szükséges betartani Isten törvényét, amikor nem az ÚR akarata a döntő, hanem mi magunk keresünk ésszerű megoldást, számba sem véve az Isten akaratát. Azzal nem vitatkozunk, hogy vannak rendkívüli

hozzaállást igénylő helyzetek, van, amikor a szokásostól eltérően szükséges cselekedjünk, és az Írásokban is találunk arra példákat, amikor Isten emberei a Törvény betűjét nem tartották be. Csak könnyelműen vissza ne éljünk ezzel, mint ahogyan embereknek már-már hitvallásává lesz az a hiábavaló és veszélyesen könnyelmű mondas, hogy a lónak négy lába van, mégis megbotlik, hogyne vétkezne akkor az ember. A zsoltáros ennek ellenkezőjét vallja, azt, hogy a legnehezebb körülmények közepette is előtte volt az ÚR törvénye, akarata. Az ő esetében elképzelhetőnek tartjuk, hogy Isten is megértő és elnéző lenne, ha némelykor kihagyná számításaiból a törvényt. De hiszen ezzel kezdődik a zsoltárok könyve, hogy boldog ember az, aki az ÚR törvényéről gondolkodik éjjel és nappal, ami azt jelenti, hogy mindig. Ez a zsoltár pedig a szerzőnek, és Isten emberének a törvényben való gyönyörködését, és annak értékelését írja le. Isten kijelentett akaratáról pedig épp a nehéz helyzetekben érdemes nem csak elmélkedni, hanem aszerint cselekedni, azt elsődleges szempontnak tartani. Mennyei Atyám, életemre földi értelemben szinte semmilyen veszély nem leselkedik, annál inkább lelki életemet ostromolják kísértések szüntelen. Imádkozom azokért, akiknek életét sok külső veszély fenyegeti, igédre, törvényedre emlékezve erősödjenek meg és találjanak akaratod szerinti megoldásokat. Nekem is adj URam éberséget és törvényedre figyelmet, hogy lelki harcaimban Hozzád hű maradjak. És mutasd meg mindnyájunknak, hogy aki törvényedről gondolkodik, körülményeitől függetlenül, boldog lesz.

2011. május 15. – vasárnap

Apostolok cselekedetei 26,22: De mivel az Isten mind e mai napig megsegített, itt állok, és bizonyágot teszek kicsinyeknek és nagyoknak.

A mondat elején álló „de” azt jelzi, hogy két ellentétes gondolat fogalmazódik meg Pál apostol bizonyágtételében. Az előző versekben emberi szinten vázolja a tényeket, azt, ami vele történt, miután Jézus Krisztus őt megszólította, ő pedig engedelmeskedett „a mennyei látásnak”, ahogy maga Pál fogalmaz. Megtérése után sok veszélynek volt kitéve az élete, többször, több féleképpen próbáltak életére törni. Emberileg nem voltak eszközei élete megvédésére, ha csak önmaga kellett volna ügyeskedjen, már rég kivégezték volna. De Isten megsegítette, mondja Pál, embereket is felhasználva gondoskodott arról az ÚR, hogy a Tőle kapott feladatot elvégezze. Maga az elfogatása sem azért történt, mert annyi próbálkozás után végre megtalálták a módját ellenségei az elfogásának, nem azért lett fogoly, mert nem volt már Istennek megoldása a megtartására, hanem ez is az ÚR tervének része. Fogsága által adott Isten alkalmat neki a királyok és előljárók előtti bizonyágtételre. Pál szívének meggyőződésével mondja, hogy mindeddig megsegítette őt az ÚR. Ha elgondoljuk csak a Biblia által ismertetett próbatételeken, szenvedéseken, melyeken keresztül ment az apostol, szinte biztosan tehetjük hozzá, hogy mi az ő helyében nagyon gyakran mondtuk volna azt, hogy annyiszor távol volt az ÚR, nem segített, hanem engedte a sok szenvedést, nehézséget, a gonoszok sokszor véghezvitték gonosz szándékukat. Pál úgy fogadja el élete minden napját és minden eseményét, hogy abban Isten akarata és segítsége valósul meg.

Isten gondviselésének következménye van a hívők életében. Elsősorban megtanultuk elfogadni Isten vezetését, gondviselését hitvallásos értelemben, hiszen azt valljuk, hogy eső és aszály, egészség és betegség, gazdagság és szegénység egyaránt Isten gondviselésének jelei. Az apostollal együtt valljuk tehát, hogy a jóban, ami velünk történt, és a próbák alatt, melyek sokszor fájdalmasak voltak, egyaránt ott volt az Isten gondviselése. Mi pedig miután ezt elfogadtuk és megköszönjük, igyekszünk azt is felfedezni, hogy mi a célja annak, amit Isten velünk cselekszik és életünkben megenged, igyekszünk engedelmeskedni Isten vezetésének. Pál ismerte Isten elhívását, azt, hogy ő a pogányok apostolaként

kell bizonyosságot tegyen minden időben, mindenki előtt, ezért alkalmas és alkalmatlan időben hirdette Krisztust, a megváltást, az örök életet. Mai feladatom, hogy felfedezzem mindenben Isten rólam való gondoskodását, hálát adjak ezért, majd igyekezzem megérteni a gondviselés célját, Isten tervét életemmel. Amit világossá tesz számomra Isten, annak pedig szívvel-lélekkel engedelmeskedjem.

2011. május 16. – hétfő

Zsoltárok könyve 90,12: Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!

A napok számolását visszafele történelemnek nevezzük, előrefele pedig tervezésnek. Mindkettőt próbálja az ember a maga értelme szerint cselekedni, mert azt feltételezi, hogy megfelelő bölcsességgel rendelkezik ahhoz, hogy helyesen értelmezze a történelmet és jól tervezze jövőjét. Bölcs szívhez csak akkor jutunk, ha Isten szerint tanuljuk meg értékelni a múltat, és Vele együtt, pontosabban az Ő vezetése szerint tervezzük a jövőt. Isten nélkül sokszor értelmezik az emberek a megtörtént eseményeket más-más szempont és eltérő érdekek szerint, történelmi értelmezésük pedig gyakran konfliktusokhoz vezet. De így van ez egyéni életünkkel is. Isten nélkül saját életünk megtörtént eseményeit helytelenül látjuk és nem megfelelő következtetéseket vonhatunk le. Emberek ellen fordulhatunk, sokszor rosszakaratot láthatunk ott is, ahol nincs, máskor a véletlennek tulajdonítjuk azt, amiért nagyon is hálát kellene adjunk Istennek, mert az Ő hatalmas keze munkálkodott érettünk. Isten nélkül a visszatekintés arra ösztönözhet, hogy legyünk még óvatosabbak, netán legyünk ravaszabbak és önzőbbek, mert azt a következtetést vontuk le, hogy másként nem lehet érvényesülni, célokat megvalósítani. Isten taníthat meg helyesen tekinteni a múltba, és ott is meglátni az Ő kezének munkáját, gondviselésének jeleit. Ha ezt tesszük, bölcsebben tudjuk megérteni jelenünket, és helyesebben tervezzük jövőnket. Valaki úgy példázta a keresztyén életet, mint egy csónakázást. Háttal vagyunk a jövő felé, a haladási irány felé, azaz nem látjuk, hogy mi fog következni. Miközben evezünk, tekintetünk a múltba, a megtett útra figyel, és minél tovább evezünk, annál nagyobb horizont nyílik meg előttünk, annál több ismeret alapján folytathatjuk utazásunkat. A látása ilyen értelemben mindenkinek megvan, aki nem úgy él, evez, hogy behunyja a szemét, a látottak helyes értelmezését azonban Isten adhatja, Istenünk taníthat meg a helyes életvitelre. Az igazság az, hogy nagyon ritkán szoktunk úgy felidézni kellemes vagy kevésbé kedves emlékeket eltelt életünkből, hogy azok helyes megértéséhez Isten segítségét kérnénk. A múlt az már eltelt, azok tények, gondoljuk, és sajnos, ezért nem is tanulunk sokat belőle. Mennyei Atyánk adjon ma is csendességet és Ő tanítson minket arra is, amiről azt gondoltuk, hogy nem kell tanítás nekünk. Adj, Atyánk bölcs szívet nekünk.

2011. május 17. – kedd

Pál első levele Timóteushoz 6,16: Övé egyedül a halhatatlanság, aki megközelíthetetlen világosságban lakik, akit az emberek közül senki sem látott, és nem is láthat: övé a tisztelet és az örökkévaló hatalom.

Pál a megdicsőült Krisztusról beszél. Egyszerre hitvallás és dicsőítés, imádság és bizonyágtétel ez a mondat. Sőt, reménység és várakozás is megfogalmazódik benne. És mindenikben mi is részt vehetünk, újraolvashatjuk és sajátunkként elmondhatjuk mindenik szempont szerint. Valljuk Pál apostollal együtt, és hisszük, hogy Ő is a Lélek kijelentése által írta le, hogy egyedül Krisztus, mint Isten hallhatatlan. Minden ami csak teremtmény, beleértve az embert is csak Őbenne, Krisztussal egyesülve ismerheti meg a hallhatatlanságot, hiszen Isten nem múlandó, hanem örök. Ugyanígy folytassuk, és gondoljuk át Pállal együtt a Krisztus tökéletes világosságát, mint szentséget, bölcsességet, dicsőséget, értelmet és erőt. Ilyen dicsőségben még nem látta Őt ember.

Minden vallástétel dicsőítést fakaszt a hívő szívéből. Amikor ez nem történik meg, akkor gyakran meddő viták, okfejtések, bölcselkedések kezdődnek el. Nem önmagáért, és nem emberi értelemmel való megfejtés vagy ellentmondás okán fogalmazódnak meg a hitvallások, hanem azért, hogy, mint azt a Zsoltárokból, Pál leveleiből, más helyeken is látjuk, a vallástétel kiindulópontja legyen a magasztalásnak. Dávid, Pál, Isten emberei mindig áldják a Mindenhatót, amikor Róla és munkáiról emlékeznek, ezekről vallást tesznek. Isten nagyságát, Krisztus dicsóságát csodálva és megvallva szívünk önként betelik imádattal, dicsőítéssel.

Amikor hitvallást teszünk, amikor magasztaljuk Krisztust, akkor imádságos bizonyoságtétel által történik mindez. Ha egymagunk belső szobánkban tesszük ezt, az is kedves az ÚR előtt, de amikor mások előtt is vállaljuk szívünk túlcordulását, akkor embertársainknak is hasznos lehet, őket is meggyőzheti Isten. Lelke a megvallott igazságokról, felebarátaink szívében is megadhatja az ÚR kegyelme ezt a Krisztusra felnéző csodálatot, ami az ő életükben is imádatot szülhet.

Reménység és várakozás is kiolvasható Pál szavaiból, hiszen tudjuk, hogy Megváltónk az ígérte, hogy az övének helyet készít Isten Országában, hogy azok részesüljenek az Ő dicsőségében, Vele legyenek az örökkévalóságban. Azaz mindazt, ami most a Krisztusé, ember nem látta, el sem tudjuk képzelni, de egykor részesei leszünk az Ő kegyelméből. Sokunknak van a földi életre nézve álmunk, azaz olyan vágy a szívünkben, amire kérjük Isten segítségét, hogy egyszer az életben megvalósulhasson. Lehet az egy fontos hely meglátogatása a földgolyón, lehet egy neves eseményes való részvétel, bármi is lenne, ha megvalósulni látszik, és még időben is szinte meg tudjuk mondani, mikor, lelkünk nagyon készül erre. A hívők mindig készülnek a Krisztus dicsőségéből részesedni, Isten Országának soha el nem múló tökéletességébe Megváltójukkal együtt lenni. Amikor tehát vallást teszünk Krisztusról, imádjuk Istenünk szent Nevét, hirdetjük az Ő dicsőségét, akkor egyszersmind készülünk is, reménységgel várakozunk arra, hogy mindezek Krisztusban minket is betöltsenek. Jövel, URam Jézus.

2011. május 18. – szerda

Pál levele a rómaiakhoz 15,5-6: A türelem és vigasztalás Istene pedig adja meg nektek, hogy kölcsönös egyetértés legyen közöttetek Jézus Krisztus akarata szerint, hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek a mi Urunk Jézus Krisztus Istenét és Atyját.

Egyetértés, egység. Nincs olyan ember, nem lehet olyan, aki ne ezt kívánná. Legyen egyetértés a népek között, legyen a vallások között, bár lenne csoportok és nemzetek között. Mindez vágya az embernek, minderre egyre kevésbé látunk esélyt, egyre kisebb a reménység. Ezek jutnak eszünkbe, Pál viszont a keresztyének egységéről, Isten gyermekeinek egyetértéséről beszél. Szinte furcsa erről beszélni. Ha Isten gyermekeiről, a keresztyén közösségről van szó, azt feltételezzük, hogy ők mindnyájan Isten akaratát keresik, Isten törvénye szerint élnek, egymást önmaguknál különbnek tartják, a másik ember érdekét igyekeznek szolgálni. A tisztelet, megbecsülés, kölcsönös szeretet irányít minden egymás közötti kapcsolatot. Igen, szeretnénk mindezt, igyekszünk is, mégsem sikerül sokszor. Felfedezzük, hogy noha Isten Lelkének vezetését akarjuk követni, bennünk még megvan az óember is, ezért néha egymást megbántjuk, türelmetlenek vagyunk, nem értjük és nehezen fogadjuk el a másik embert. Szégyenkezünk emiatt, de sajnós igaz, hogy a keresztyén közösségekben is megvan sokszor a pártoskodás, a széthúzás, a békétlenség. Pál arra biztat ebben az ígében, hogy az egyetértésért is imádkoznunk kell, mert Isten adhatja meg, Ő munkálhatja közöttünk ezt is. Istent úgy nevezi ebben az ígében Pál, hogy a türelem és a vigasztalás Istene. Ritkán olvasunk erről, talán kevés alkalommal gondolkodunk azon, hogy Isten a türelem birtokosa, és adományozója. Ő hosszútűró és kegyes, és amint szeretetét is ajándékba adja nekünk, mi pedig az Ő szeretetéből élünk, s ezzel tudunk szeretni Isten után embereket is, a türelem is az ÚR ajándéka. Sok embernek igaza van, amikor azt mondja,

hogy szeretne türelmesebb, megértőbb, elfogadóbb lenni, de nem tud magán uralkodni, lobbanékony, sok kapcsolatot károsít indulatosságával. Adjuk meg nekünk mennyei Atyánk, hogy megtanuljunk Rá figyelni minden indulat előtt, a Tőle kapott lelki békesség uralja természetünket. Tanítson meg Urunk arra, hogy ne másoktól várjuk el a saját véleményünk és magunk elfogadását, hanem erre mi igyekezzünk első sorban Isten segítségével. Mennyei Atyánk türelmének diadala hozzon sok közösségben egyetértést, egységet, békességet, felszabadult, feszültségmentes keresztyéneket, akik szívből dicsérik az URat.

2011. május 19. – csütörtök

Pál levele a galatákhoz 2,20: Azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.

Pál apostol élete két jól körülhatárolható, egymással teljesen ellentétes szakaszra osztható, a kettőt a Krisztussal való találkozás választja el egymástól. Mindaz, ami addig volt, attól a pillanattól megváltozott, mássá lett. Az egyik legfontosabb változás, vagy azt is mondhatjuk, hogy minden más változást kiváltó, eredményező döntése Pálnak a volt, hogy attól a pillanattól kezdve nem egyedül határozta meg saját életének feladatait, minőségét, céljait, hanem élete fölött átadta az uralmat Jézus Krisztusnak. Ezért így fogalmaz, hogy életét hitben éli, amit nagyon egyszerűsítve úgy mondhatunk másként, hogy Pál hisz Jézus Krisztusban, hogy Ő Megváltó és ÚR, ezért a Vele való közösség állandó és az élet legkisebb részletére is kiterjed. Miközben engedelmeskedik Krisztus vezetésének, egyre jobban látja, hogy ez neki nagyon jó. Egyre jobban érzi, hogy az a Pásztor, aki életét vezeti, szerei őt, mindent javára fordít. Azért könnyű ennek a Krisztusnak engedelmeskedni, mert tudjuk, ez a Krisztus életét adta értünk, élete árán váltott meg, és szerzett nekünk örök életet.

Költői kérdés, mert nem is kell, nem is lehet válaszolni rá, mégis megfogalmazódik: ilyen emberek formálják a mi közösségeinket? Hit által Krisztusban élő a lekipásztorunk, a presbitereink, a gyülekezetünk minden tagja? Bizonyoságot teszünk mi, mindazok, akik olvassuk az igét, s ha lehet, nem hiányzunk a templomból, a mi Urunkról? Átadtuk Neki mindenestől a vezetést? Hiszen minden nap ránk sugárzik az Ő szeretete, s jól tudjuk, hogy mi is csak azért vagyunk még itt, mert nem ért véget az Ő kegyelme, élete árán váltott meg minket.

Mennyei Atyám, Pál bizonyágtételét ismerem, sokszor olvastam, idéztem. Olykor könnyelműen azt is kimondom, hogy én is hitben élek, hiszen nem kételkedem Krisztus bűneimért való áldozatában, tapasztalom szeretetét. Ma mégis úgy látom, messze vagyok még attól, hogy teljesen és mindenben csak a Krisztusban való hit uralja életemet, döntéseimet, mindennapjaimat. Erősítsd meg akaratomat, adj erős hitet, hogy ilyenné legyek.

2011. május 20. – péntek

Mózes második könyve 35,39: Izráel fiai közül mindazok a férfiak és asszonyok, akiket a szívük arra indított, hogy adakozzanak a különféle eszközökre, amelyeknek elkészítését elrendelte az ÚR Mózes által, elhozták önkéntes ajándékukat az ÚRnak.

Mózes lehozta a Sinai hegyről a két kőtáblát, beléjük vésve a tízparancsolattal. De sok más utasítása is volt Istennek népe felé, egyik legrészletesebben leírt utasítás az istentiszteletekről szól, arról, hogy kik a papok, milyen ruhákban milyen szertartásokat végezzenek, milyen legyen a szent sátor felszerelése. A felolvasott igét megelőző versekben erről beszél Mózes a népnek. A nép meghallgatja, aztán elmennek, ki-k a maga sátorához. Kevés idő múlva, talán már aznap, másnap, napokon keresztül kezdenek visszajönni az emberek, s hozza mindenki azt, amije van, amennyi van, amit önként és szívesen odaad a

papi öltözetekhez, vagy a szent sátor felszereléséhez. Volt, aki többet, mások értékesebbet, mindenki lehetősége és szíve szerint. Amikor már bőven elég volt mindaz, amit hoztak, kihirdették, hogy ne hozzanak többet, és megállt az adományozás. Önkéntelenül felsóhajtunk, olyan kíváncsi ez a kép, szeretnénk, ha ma is így történne Isten népe között. Erre a lelkületre van szükség a mi közösségeinkben is. Nem hangzik el parancs, nem akarja senki túlszervezni, nincs kiszabva a minimális hozzájárulás. Panasz sincs, hogy én miért ilyen sokat, vagy, hogy a másik miért annyit. E két szó hangsúlyos, ez a két szó határozza meg az egész gyűjtés hangulatát, hogy szívből és önként. Első gondolataink között van az is, hogy ha ezt tennénk ma, senki nem hozna semmit a közösségbe, be kellene szüntessük a külső dolgok fenntartását, mert nem lenne pénzünk még villanyra sem. Lehet, hogy ez a mi kicsinyhitűségünk, és az is elgondolkodtató, hogy másokkal kezdjük, a panasz, az elégedetlenség jut eszünkbe előbb. Mi lenne arra gondolni, hogy mi magunk, én magam mit teszek szívből és önként a közösségért. Hallgattassuk el a sablonos és felszínes hangot, mely azt sugallja, hogy hiszen mi amúgy is sokkal többet tettünk, mint ők, az átlagot jóval meghaladjuk, ez a hang csak védekezés nem is használ, csak a komolyabb megfontolást gátolja. Miután elnémitjük a szokásos önigazolásokat, Isten tudja, és magunk fogjuk felfedezni, mi marad. Mi az, amit tiszta és teljes szívvel tettünk és teszünk, önként, jutalom vagy dicséret elvárása nélkül, Isten akarata szerint az istentiszteleti helyért, a templomért, és mindazért, ami a közösség mindennapjaihoz szükséges. Néha ez csak egy kis jóindulat kérdése, máskor időt igényelhet, vagy akár anyagi áldozat is szükséges lesz hozzá. Izráel fiai, férfiak és asszonyok, az Írás szerint nem Mózesnek hozták, nem Áronnak, a főpapnak, nem is a sáornak, hanem elhozták az Úrnak. Pedig nem Istennek volt ezekre szüksége. Tanítson meg Isten annak a csodának felfedezésére, hogy amikor egy pohár vizet adunk valakinek az Ő Nevében, neki magának adjuk. És mutassa meg nekünk is, hol szolgálhatunk, mit adhatunk Neki önként és szívből.

2011. május 21. – szombat

Zsoltárok könyve 27,1: Világosságom és segítségem az ÚR, kitől félnék?

Bárcsak ilyen biztonságban érezné magát Isten minden gyermeke. Bárcsak ilyen bizonyosságot tenne minden keresztyén. Amennyiben kételkedés nélküli meggyőződéssel vallja valaki, hogy Isten az Ő segítsége, valóban nincs oka félni. Mégis sokan sokszor félünk. Kitől? Néha a körülmények alakulásától. Pedig hisszük azt, hogy semmi nem véletlenségből, hanem minden Isten tanácsából és akaratából jön. Semmi olyan nem érhet minket, amiről a minket segítő, rólunk gondot viselő, minket szerető, ugyanakkor hatalmas Isten ne tudna, és ne egyezett volna bele Nincs okunk félni. Vagy kitől félünk? Rosszakarátú emberektől. Földi hatalmasoktól. Mert annyi gonosz cselekszenek, és látunk ártatlanul szenvedőket, látunk istenfélő embereket is, akiket baj ér. Pedig erre is ismerjük a választ, tudjuk, hogy Isten a rosszat is javunkra fordítja, mert akik Istent szeretik, azoknak minden javukra van. És abban is bizonyosak vagyunk, hogy a pillanatnyi könnyű szenvedést felváltja majd az igazi és örök öröm. Ha pedig szenvednünk is kell, Megváltónk mellettünk lesz, nem hagy minket magunkra. Miért félünk tehát? Keresztyén hívő szívvel nincs erre válasz, illetve csak akkor van válasz, ha megfeledekezünk, vagy kevésnek tartjuk az említett és ismert válaszokat. Vagy egyszerűbben szólva, ha Isten nem világosság is számunkra, ha nem az Ő jelenlétében élünk, gondolkodunk és vagyunk. Amikor Isten Lelkének világossága elől eltávolodunk, és a magunk gondolatai kezdenek vezérelni minket, vagy ami még rosszabb, emberek gondolatai, sokszor rejtett szándékú beszédei irányítják életünket, akkor jelenik meg a félelem. Dávid korának egyik legnagyobb uralkodója volt, emberileg nem sokan árthattak neki. Mégsem magában bízott, nem a hadi erőben volt a nagy reménysége, hanem alázattal vallotta: Isten a világosság, az ÚR a segítség, ezért nincs ok a félelemre. Hosszasan sorolhatják mai emberek, hogy mennyi mindentől kell tartani, mi maguk is sok olyat tudunk, ami kellemetlenül érinthet minket. Mégsem ezekre tekintünk, nem akarunk félelemben élni, hanem az ÚRra nézünk, és valljuk a zsoltárossal: Az ÚR világosságunk és segítségünk, ezért nem félünk.

2011. május 22. – vasárnap

Jeremiás próféta könyve 15,18: Miért tart fájdalmam szüntelen, miért nincs gyógyulás súlyos sebemre? Olyan vagy hozzám, mint a csalóka patak, amelyben nincs állandóan víz.

Isten szeretet. Ő előbb szeretett engem, Fia által megváltott, örök életet készített nekem is, nem lehet mindezt eléggé megköszönni. De életem Neki szentelem, egész életemben igyekszem Őt engedelmesen követni, és Nevét magasztalni. Milyen jó azt érezni, URam, hogy szeretsz, hogy gondot viselsz rólam, hogy uralmad alatt élhetek. Vele olyan boldog az életem. De óh, jaj, mi történt? Miért ért engem nehézség? Mi ez a nyomorúság. Istenem, hol vagy? Segíts! De jó, hogy megsegítesz. Már-már megijedtem, mert az igazság az, hogy azt hittem, mivel Tied vagyok, minden rossztól megőrzöd életem, nem eshetik bántódásom. Zavarban is voltam, aztán megértettem, hogy azért Isten gyermekeinek is vannak nehézségei. Hiszen mi is ezen a világon élünk, ahol a bűnnek olyan nagy szava, hatása van. De olyan jó volt megtapasztalni, hogy a próba alatt, a nehézségben is mellettem voltál. Olyan sokat jelentett tudni, hogy Te vagy a helyzet Ura, Istenem. Annyira kértem, vártam segítséged, annyira bíztam abban, hogy most sem fogsz elhagyni. És milyen öröm volt a győzelem, a szabadulás, túllenni a nehéz harcokon. Köszönöm URam, most már tudom, hogy milyen fontos a Te segítséged. Ha újra nehézség érne, még jobban bíznék Benned. És sajnos, vannak még nehéz napok, vannak még szenvedések, fájdalmak, könnyeim is hullnak néha. De mindig Rád tekintek, mert közel vagy hozzám. Most is Rád tekintek, URam. Lehet, hogy melletted maradvá próbák alatt megerősödött a hitem, ezért engedsz most nagyobb nehézséget is? Máskor mintha hamarabb túl lettem volna ezeken a harcokon. Megsűrűsödtek, URam, a próbák, a bajok egyre nagyobbak, erőm is fogytán. Most már igazán úgy érzem, elég, nem bírom tovább. Jövel, URam, jövel Szabadító. Már kezd súlyos lenni a helyzetem, lelkem, hűségem, kitartásom sebeket kapott. Már erőm sincs kiáltani. Meddig késel még URam? Vagy most már nem is fogsz segíteni? Pont most nem vagy mellettem? Már állandó a fájdalom, már hosszú ideje nem ismerem a vigaszt, a felüdülést, csak sebeim vérzenek. Nem akarlak elveszteni, de hol vagy, Istenem? Akkor most ebből már nincs gyógyulás, nincs szabadulás? Ebbe kell elveszek? Elrejtőztél kiáltásom elől? Hallasz engem, Istenem? Adj legalább egy jelet, hogy hallasz, hogy itt vagy még. Mint a bűvő patak, időnként úgy vélem, hogy felfedezlek, de mire közelebb lépnék, már nem vagy ott. Hol vagy, hol maradtál Istenem? Szabad volt Jóbnak, Jeremiásnak, Dávidnak őszintén, fájdalmasan, megtörve kitárni Előtted szívét. És Te, Istenem, válaszoltál nekik. Válaszolj nekem is, kérlek.

2011. május 23. – hétfő

Apostolok cselekedetei 1,8: Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek.

Ingyen kegyelemből van üdvösségünk. Hálásak vagyunk érte, s szeretnénk megköszönni Istennek. Köszönetünket az által is kifejezhetjük, hogy engedelmeskedünk Istenünknek, igyekszünk akarátát minél jobban megismerni, és annak magunkat alárendelni. Ugyanakkor azt is szeretnénk, hogy egyre többen legyenek Isten gyermekei, azok, akik elfogadják az Ő kegyelmét, és Neki szolgálnak, velünk együtt. Isten ígéből is ezt olvassuk maga az ÚR is azt akarja, hogy országa terjedjen, egyre sokasodjon az üdvözülők serege. Megváltónk földről való távozása előtti percekben még megparancsolta követőinek, hogy végezzenek missziót, hirdessék Isten országát, tegyenek tanítványokká minden népeket. Hisszük, hogy ez a parancs kétezer év óta érvényes minden időben, Isten követőinek minden közösségében. Hirdetnünk kell Isten országát, vagy más szóval tanúskodnunk kell Istenünkről, és arról, amit Ő értünk cselekedett és nekünk készített. Pünkösd előtt a tanítványok ezt meg sem próbálták, képesek sem lettek volna rá. Két évezredes egyháztörténet során Isten egyháza, vagy az Ő gyermekei

sokszor próbálták a missziót végezni a pünkösdi Lélek ereje és segítsége nélkül, néha sikertelenül, vagy részleges sikerrel, máskor hamis célokat követve és sok szenvedést okozva. Volt idő, amikor erőszakkal is tanúskodni akart a Lélek nélküli buzgóság. Ma pedig ennek ellentétéként szinte tilos bármilyen tanúskodás, senki meggyőződését nemhogy megváltoztatni, de még befolyásolni sem szabad. Akik pedig még egyáltalán fontosnak, vagy legalább érvényesnek tartják a missziói parancsot, azok a missziót, a tanúskodást egy külön tevékenységnek tartják, amit bizonyos emberek, bizonyos időben és helyen végeznek. Amikor pedig lejár a „program”, mindenki megy tovább a maga életéhez. Jézus nem azt mondja, hogy néha, nagyon alkalmas körülmények között kell tanúskodni, bizonyosságot tenni Róla, hanem azt hirdeti tanítványainak, követőinek, hogy tanúkká lesznek. Sok olyan ortodox pap van, aki hétköznapi is papi ruhában jár, akár bevásárolni megy, akár egy hivatalban jelenik meg, vagy csak sétál egyet, mindenki előtt világos, papi ruhája hirdeti, hogy ő annak az egyháznak szolgálattevője. Ilyenekké kell legyünk mi is, csak nem papi ruhát kell viselnünk egy bizonyos egyház előírása szerint, hanem Jézus Krisztus természetét, szeretetét, Krisztus indulatát kell képviselnünk, sugározzuk mindenki felé és szüntelen. Erre semmi esélyünk az Ő ereje, az Ő Lelkének áldása nélkül. Ő pedig megígérte, hogy Lelkének erejét adja, hogy felöltözhessük a Krisztust, és Róla tanúskodjon beszédünk, magaratásunk, cselekedeteink, egész lényünk. Jövel, Szent Lélek ÚR Isten.

2011. május 24. – kedd

Ézsaiás 43,16: Az ÚR, aki utat készített a tengeren, ösvényt a hatalmas vízen át.

Izráel népe az Egyiptomból való szabaduláskor átkelt a Vörös tengeren, majd a pusztában folytatta útját az Ígéret földje felé. Többféle viszonyulást ismerünk ezzel a bibliai kijelentéssel kapcsolatban. Van, aki nem hisz Istenben, az egész Biblia neki emberi kitaláció, erről nincs mit beszélni. Van, aki elgondolkodik azon, hogy ez a nagyon összetett világ csak nem jöhetett magától létre, kell legyen egy Alkotó. Ha pedig Isten létezik, akkor mi is kereshetjük, gondolhatja az ilyen ember, de a biztosabb mégis az, amit Ő mond magáról. Amit Isten mond, az pedig a Biblia. Igen ám, de a Bibliát emberek írták, itt van a tengeren való átkelés története, ez biztos csak amolyan hősköltemény, nem történhetett meg. Ismét mások keresik a megoldást, mindazt elfogadják, ami megmagyarázható, jobb esetben bizonyítható. Így fogadták el sok bibliai település létezését, sok bibliai személy létezését is, miután történelmi leletekben ezek a nevek felbukkantak. Azaz ha nem bibliai forrás igazol valamit, valakit, akkor hiteles. És ami megmagyarázható, az lehet csak igaz. Aztán a tudomány fejlődésével sokszor kellett javítani az ilyen nézeteket, mert kiderült, hogy mégis megtörténhetett az, amit előtte sokáig lehetetlennek minősítettek. Sok próbálkozás van a tengeren való átkelés megmagyarázására is. Apály és dagály jelenségét felhasználják, megkeresik a tenger azon pontját, ahol zátonyok vagy csak a talaj formája miatt nagyon alacsony a vízszint, újabbnál újabb elméleteket gyártanak, hogy a tengeren való átkelés beleférjen a megmagyarázható jelenségek kategóriájába. Úgy gondolom, mindez nem építi a hitet, noha a tudományos kutatásnak lehetnek hasznos eredményei. A hitünkre nézve azonban nem szükséges a pontos magyarázat. Mert a legnagyobb csodára, Jézus feltámadására soha nem lesz kielégítő tudományos magyarázat. És nem gondolom, hogy meg lehet magyarázni Jézus csodáit, noha erre is sok emberi kísérlet volt már. Nem azért változtathatta Jézus a vizet borrá, mert ismert egy olyan port, amit ma meg tudunk magyarázni, s a víznek az ízét azzal átalakította, hanem a vizet isteni teremtettségével valódi bórúvá változtatta, és erre nincs kémiai, fizikai magyarázat. Hiszen Isten mindenható, az Ő csodái természet felettiek. Minden sekély vízen és mocsaras vidéken való átkelést valló embernek meg kellene fontolnia, hogy azt is írja, hogy *Izráel fiai szárazon mentek be a tenger közepébe, és a víz jobbról-balról falként állt.* Az ige Isten gyermekei számára Isten hatalmáról és szeretetéről beszél, arról, hogy Ő ekkora csodát is képes volt megtenni népe megmentéséért,

gondviselése és szeretete minden emberi képzelet fölötti. Igen, rendkívüli dolgokat cselekszik Istenünk, előtte nincs lehetetlen, ezért tudja gyermekeinek gondját viselni bármilyen helyzet adódna is. Áldott legyen az Ő szent Neve, hogy Izráel megtapasztalhatta, és a mai hívők is átélhetik, hogy olyan Istenünk van, aki a gondviselés legnagyobb csodáit is megcselekedheti, mint mindenható Isten és meg is akarja cselekedni, mint hűséges Atya.

2011. május 25. – szerda

Máté evangéliuma 19,23: Gazdag ember nehezen megy majd be a mennyek országába.

Két furcsa magatartást is tetten érhetünk néha magunkban, ha merünk őszintén vizsgálgatni saját házunk táján. Az egyik az, amikor ki sem mondjuk, de valahol szívünkben ott van egy kis káröröm. Úgy kell nekik, a gazdagoknak. Elég volt nekik a jóból, aztán majd meglakolnak. Nem igazán igei ez a gondolat, nem Jézus indulata van mögötte. Megváltónk épp hogy a gazdag ifjúnak is megmutatta az üdvösség útját, s noha nem írja a Biblia, úgy gondolom, hogy nem csak az ifjú távozott búsan Jézustól, hanem Jézus is szomorúan tekintett utána, mert nem fogadta el az Ő tanácsát. Nem azért mondta Megváltónk ezt a mondatot, hogy mi rögtön mások üdvösségét mérlegeljük, és biztos, hogy nem azért, hogy kárörömmel tekintsünk bárkire is.

A másik még nehezebben megmagyarázható valóság életünkben az, hogy noha a gazdagnak nehezebb a mennyek országába bejutni, mindnyájan szeretnénk gazdagok lenni. Vagy szinte mindnyájan. Az átlagos anyagi helyzettel rendelkezők és az azon aluli életszínvonalon élők között keresni kell az olyanokat, akik ne vágyának többre a földi kincsekben is, akik ne keresnék a lehetőségét annak, hogy ha kicsivel is, de mégis, jobbak legyenek körülményeik. Szinte kivétel nélkül mindnyájan azt képzeljük magunkról, hogy ha meggazdagodnánk, ránk nem lenne érvényes az, ami másokra, mi nem változnánk meg az emberekkel való viszonyunkban, hasznosan élnénk kincseinkkel, még jobban szolgálnánk Istenünket. Lehet, hogy a gazdag ifjú is valahogy hasonlóan gondolkodott. És mégis, Jézust nem követte, amikor választani kellett Isten Fiának követése és a földi kényelmes élet között, az utóbbihoz való ragaszkodása bizonyult erősebbnek.

A gazdag embereknek nehéz bemenni a mennyek országába. Isten gyermekei viszont úgy a szegényeknek, mint a gazdagoknak tartoznak a Jézus felé mutató étellel. Aki elesett, nyomorult, szegény, azt mi keresztyének hamarabb észrevesszük, és indít a Lélek arra, hogy lehetőségeink szerint segítsünk, támogassuk, földi nehézségeiben is, az Istenhez való fordulásban is. A mai ige indítson minket arra, hogy imádkozzunk valakiért, aki jóval gazdagabb nálunknál, azért, hogy Isten akaratát ismerje fel és akarja azt követni. Ha pedig Istenünk lehetőséget nyit arra, hogy valaki gazdagabbal beszélgessünk, ne feledjük, hogy neki is Istenre van szüksége, és lehet, hogy földi barátokra is. Képviseljük hűen Megváltónkat előtte is, mert neki nehezebb, de mégis, lehetséges Isten Országába bemenni.

2011. május 26. – csütörtök

Mikeás próféta könyve 6,3: Én népem, mit vétettem ellened, mivel bántottalak? Felelj nekem!

Istennek az Ő népével, Istennek az Ő gyermekeivel való viszonyát sokszor hasonlítjuk a szülő-gyermek viszonyhoz, az igei üzenetet így jobban megértjük. Vigyáznunk kell azonban arra, hogy ne felejtjük soha szem elől azon tényt, hogy egy valamiben nem hasonlítható Isten egyetlen, még a legjobb szülőhöz sem, mégpedig abban, hogy Isten büntelen, tökéletesen szent, a legjobb földi szülő is ellenben bűnös. Mi szülők is elmondjuk néha gyermekeinknek, néha csak önmagunknak, máskor Istennek, hogy

nem tudjuk mit és hol rontottunk el, mit vétettünk gyermekeink felé, hogy bizonyos helyzetbe kerültek gyermekeink vagy a velük való viszonyunk messze nem megfelelő. Amikor ezt mi emberek kérdezzük, akkor lehet a hangsúly azon, hogy mindent megtettünk, amire csak lehetőségünk volt, a legnagyobb szeretettel és jóindulattal, mégsem lett jó a vége, miért? Azaz nem rajtunk múltott, lássa be ezt gyermek, Isten, magam is. A másik hangsúlya az emberi részről elhangzó kérdésnek az önmagunkban való őszinte keresése a hibának, mulasztásnak. Ez a második hangsúly nem érvényes Istenre, hiszen Ő nem teheti fel az ígében elhangzó kérdést azzal a szándékkal, hogy keressük együtt, hol tévedett Isten. Ezt nem lehet, és mégis naponta sok ezerszer elhangzik. Hol volt Isten, miért engedte Isten a legismertebb formái ennek a kérdésnek, ennek a lelkületnek. Egy valamit ne feledjünk: ez a mondat úgy kezdődik, hogy „én népem”. Az övét szólítja meg a próféta által Isten. Velük áll szóba, őket feddi, dorgálja, figyelmezteti, nekik mondja el, vagy inkább emlékezteti őket, hogy Ő nem hibázott, mert Ő szent és igaz, lássa be tehát a nép a maga bűneit. Saját népének mondja el Isten, hogy mennyi csoda, hatalmas cselekedet által szabadította meg őket Egyiptomból, mekkora szeretettel viselte gondjukat a hosszú vándorlás ideje alatt, ezek alapján jogosan várta népétől a szövetség megtartását, az Isten iránti hűséget, Isten akaratának való engedelmeskedést. Saját népének kell válaszolnia Isten kérdéseire. Azokról, akik nem ismerik az URat, nem követik őt, saját akaratuk szerint élnek, majd a bajban Istent akarják kérdezni, felelősségre vonni, itt nincs szó. Őket nem szólítja meg ez a prófétai ige. Legfeljebb, ahogyan a zsoltárokból írja, a Mindenható neveti és megveti az istentelenek erőlködését Isten és népe elleni lázadását. Itt azonban sajátjaival beszél, nekünk szegezi a kérdést, mi kell megfontoljunk az üzenetet. Valljuk, imáinkban, énekeinkben, hitvallásainkban benne van, hogy Isten mindent javunkra cselekszik, minden az Ő tökéletes terve szerint történik. Ha pedig ez így van, akkor legkevesebb, ha azt mondjuk, hogy meggondolatlanság és Istenről való megfélemlkezés az, amikor panaszkodunk, amikor sok mindent másként várnánk el mennyei Atyánktól. Akkor jogosan kérdezi tőlünk is: te tényleg azt hiszed, hogy valamit nem jól tett a Mindenható? Ezt azért nem hisszük. Akkor ideje felülvizsgálni panaszainkat, zúgolódásainkat, elégedetlenségeinket és ideje felfedezni engedetlenségeinket, önfejlőségünket, ideje visszatérni alázatos bűnbánattal Istenünkhöz. Nem tudunk fellelni érvekkel, hanem csak bűnbánattal és megtéréssel. Fogadj kegyelmedbe ismét minket, Istenünk.

2011. május 27. – péntek

Mikeás próféta könyve 7,8: Ha sötétségben lakom is, az ÚR az én világosságom.

Amennyire tény a mondat első fele, annyira legyen igaz a második fele is. Nem szükséges részletezni, sokszor mégis ránk nehezedik ennek valósága, hogy nem csak Ézsaiás korában volt igaz, hogy a nép sötétségben lakozik, a halál árnyékának völgyében járnak, hanem ma is így van ez. Nem csak Mikeás mondhatta el, hogy sötétségben lakom, hanem ma is sűrű sötétség uralkodik a világban. És elég keveset tehetünk ellene, igyekszünk Megváltónk parancsa szerint csillagokként világítani, de ezzel mintha még jobban ingerelnénk a sötétet. És bizony néha nem világítunk. Időnként elkeseredünk, beletörődünk, tehetetlennek érezzük magunkat. Erőtlenek vagyunk és érezzük, hogy nincs már mivel világítsunk. Ha csak magunkban keressük a világításhoz való erőt, nem járunk sikerrel. Mikeás azt írja, hogy Isten az ő világossága, akkor is, ha körülötte is a bűn világa észlelhető. Arra biztat ez az ige, hogy minél inkább megsokasodik a bűn, annál nagyobb szükségünk van az igazi világosságra, ezért tekintsünk mindig, a sok bűn közepette pedig fokozottan Istenre. Az örömhír az, hogy még akkor is, amikor bármerre is tekintünk, a teremtet világban csak a sötétséget, a bűnt, a gonosztságot, a szeretetlenséget és önzést látjuk, sőt, ha magunkba tekintünk, ott is sok mindennel vagyunk elégedetlenek, akkor is van világosságra lehetőség. Tekints Istenre, fogadd be, fedezd fel én lelkem újra mennyei Atyád jóságát, szeretetét, világosságát, mellyel életem, életünket be akarja tölteni. Bele kell kapaszkodjam Isten ígérétebe, ezt a világosságot kell keressem és elfogadjam Istentől. Imádkozom az ének szavaival:

Világíts, világíts!

Jézus, ragyogj, töltsd be szent, égi fénnel éltünk!

2011. május 28. – szombat

Pál első levele a thesszalonikaiakhoz 5,17: Szüntelenül imádkozzatok!

Mindig az volt a gondolatom, hogy értem, sőt, egy kicsit meg is tudom magyarázni ezt a felszólítást, és mindig megmaradt az a belső érzés is, hogy nem egészen világos minden az igével kapcsolatosan. De mindezek fölött ott van mindig a hiányérzet is, amiatt, hogy ennek az igének nem engedelmeskedem eléggé. Vagy nem is lehet? Mégsem jól értem? Mit jelent a mai keresztyén embernek Pál apostol ezen buzdítása? Elsősorban mindig a mentegetőzés jut eszembe, eszünkbe. Nem szó szerint és főleg nem külsőségekben kell ezt az ígét megvalósítani. Nem azt jelenti engedelmeskedni ennek a Pál által bizonyára a Lélek indítására megfogalmazott igének, hogy valaki napi huszonnégy órát imádkozzon, mert a legkevesebb az, hogy aludni is kell. Vannak ugyan szerzetesek, akik napokig képesek imádkozni, vagy életük idejének nagy részét imával töltik, de ilyenek sem lehetünk mindnyájan. Hanem úgy kell érteni az ígét, gondoljuk talán sokan, hogy imádságos lelkülettel kell élnünk, kimondatlanul is Istennel kapcsolatban kell lennünk a nap minden percében. És mindazt, amit mondunk, imádságos szívvel mondjuk, amit cselekszünk, úgy tegyünk, mintha istentiszteleten lennénk. Az ortodox emberek keresztet kell vessenek, valahányszor feszület vagy templom előtt haladnak el. Úgy hallottam, hogy amikor a kommunista érában ezt nem lehetett nyilvánosan következmények nélkül megtenni, akkor azt írta elő vallásuk, hogy legalább nyelvükkel szájpaddásukon húzzanak két vonalat, egymásra merőlegesen, ezzel már megvolt a kereszt. És sokan ezt gyakorolták is, azaz minden helyzetben megtették amit vallásuk előírt. Valami ilyesmi lehet ez a páli ige is, amikor csak lehet, imádkozni kell, de ha épp dolgozom, vezetek, akkor gondolatban Istenre figyelek, és kérem, hogy mindenben áldását, világosságát adja. Sokan valljuk ezt, hogy szüntelen Istennel élni, Neki engedelmeskedni mindig, ez a mai ige beteljesedése. Mégis, amikor ez az ige újra előtűnik van, mintha kicsit mindig a kérdőjel is ott lenne. Csak ennyi? És meg is volt? Vagy mégis, több? Rég olvastam egy áhítatos könyvben, hogy megkérdeztek egy gyermeket, mikor szokott imádkozni, az pedig úgy válaszolt, hogy mindig, és azon kívül naponta háromszor. Legyen ez a mai ige a mai vezérfonalunk. Ma egész nap imádkozunk. Hogyan? Úgy, hogy e sorokat olvasva már Isten elé állunk, és Tőle kérünk bölcsességet, hogy ezek alapján is csak azt értsük, ami akarata szerint való. Aztán a nap folyamán, amikor csak lehet, fél percet, öt percet, amennyit lehet, külön is szánjunk imára. Ne számoljuk, hogy hányszor sikerült eljutni az ámenig. Bárkivel találkozunk, mielőtt megszólalunk, még köszönés előtt, gondolatban mondjunk csak annyit: URam, ez az ember is Tőled kapta életét, add, hogy akaratod szerint viszonyuljak hozzá. És így tovább, munkánkhoz erőt, beszédünkhöz bölcsességet, viszonyainkban türelmet és szeretetet öt-tíz szavas imában kérjünk egész nap. S a nap végén se feledjük megköszönni az Úrnak, hogy nem volt hiábavaló imánk, és köszönjük meg áldásait. Szüntelen imádkozzatok.

2011. május 29. – vasárnap

Zsoltárok könyve 20,8: Ezek a harci kocsikat, amazok a lovakat emlegetik dicsekedve, mi pedig Istenünknek, az Úrnak a nevét.

Én mit emlegetek, mi az, amire büszke vagyok, mi az, amiben bízom? Csatákat eldöntő, emberek százainak életét, vagy halálát jelentő fontos kérdés volt sokáig, kinek van harci kocsija, lovas hadserege, esetleg kié jobban felszerelt. Noha ma már országok életét lehet úgymond megváltoztatni, megnyerni akár számítógéppel is, és titkos szolgálatoktól kezdve nagy hatóerejű fegyverekig sok minden van, amivel hadba száll a ma embere, mégis, amikor egy államfő más országba látogat, díszőrség fogadja és

gyakran seregszemlét is tart. Ez mutatja, mennyire lényeges volt az ember tudatában évezredek keresztl, és lényeges ma is annak felmutatása, hogy mi minden gondoskodik biztonságáról, szükség esetén mekkora a harci kapacitása. Nagy ünnepeken is szokás még mindig, bizonyos országokban, az ünneplő köznép előtt is felvonultatni a hadierőt, üzenve nekik, hogy lássátok, milyen erősek, felszereltek vagyunk, legyetek nyugodtak, van ki és van mivel megvédjen minket szükség esetén. De mert nem csak fegyveres támadásnak van kitéve az élet, a biztonságot, nyugalmat igyekszik az ember a lehető legtöbb szinten elérni. Amikor új betegség, fertőzés jelenik meg, és sajnos, manapság ez gyakran előfordul, akkor is fontos a higgadtság, a nyugalom megőrzése. Előbb azt hirdetik, hogy minket ez nem fenyeget, aztán azt mondják, hogy van már ellenszere. Marad a kezdő kérdés: én mire vagyok büszke, miben, vagy kiben bízom. Fölösleges sorolni, hogy a pénz értékét veszti, az ingatlan úgyszintén, a barátok megváltoznak, a magam ereje apad, bölcsességem sokszor elégtelen. És akkor kitör a pánik, a félelem, mi lesz velem, mi lesz velünk, ha nincs harci szekér, vagy ha lovaink lassúbbak az ellenség lovainál. Mi lesz velünk, ha visszatér a gazdasági válság? Mi lesz, ha elkapunk egy betegséget? Mi lesz, ha az istenhitet egyre kevésbé tolerálják? Jó lenne bebiztosítani magunkat, de mivel? Istenben bízz! Igen, persze, de mi lesz, ha... Istenben bízz! Ne folytasd félelemből fakadó kérdéseidet, mert azokat folytatva bizonyítod, hogy nem bízol Istenben. Ez nem egy könnyelműen elhangzó mondat, nem szép szavak sora, hanem az egyetlen biztos út a megmenekülésre. Az a Dávid mondja el ezt a szép hitvallást, aki már bizonyította, hogy ő így beszél, de így is cselekszik. Szembe szállt azzal a pogány harcossal, aki legalább kétszer magasabb volt, mint ő, harcokban edzett férfi, aki sokakat megölt már, és neki emberileg Dávid könnyű prédának számított. Dávid pedig nem a dárdában bízott, nem pajzsban és harcosok páncéljában, ezeket levetette magáról. Nem is a parittyájában bízott, hanem a mindenható Istenben, amiről Góliát előtt szép vallástételt mondott. Isten pedig megadta a lehetetlent, az elképzelhetetlent. Dávid, Józsué, Gedeon, és sokan mások a Bibliában bizonyítják, mit cselekszik Isten az Ő gyermekeivel, hogyan ad nekik biztonságot, győzelmet, szabadulást olyan helyzetekben, melyek Nélküle pusztulást jelentettek volna. Istenünk ma is ugyanaz, mint a Biblia időben. Benne lehet és érdemes ma is bízni. Jobban, mint a modern kor legmodernebb és legbiztonságosabbnak hirdetett eszközeiben. És jobban, mint bárki emberben, ide érve önmagunkat is. Egy másik zsoltár szavaival fordulok önmagam felé: *Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki az ő szabadításáért!*

2011. május 30. – hétfő

Máté evangéliuma 19,14-15: Jézus ezt mondta: „Engedjétek, és ne akadályozzátok, hogy hozzám jöjjenek a kisgyermek, mert ilyeneké a mennyek országa.” Azután rájuk tette a kezét.

A felnőttek akadályozták volna a gyermekek Jézushoz való közeledését. Úgysem értik a kicsik, gondoljuk mi is sokszor. A hit, az egyház a felnőttek világa. Jézus megszólít: ne akadályozzátok a kisgyermeket. Érdemes elgondolkodni, mivel akadályozzuk ma a gyermekeket a Jézushoz való közeledésben. Ma nincs fizikailag közöttünk Megváltónk, mégis ez a figyelmeztetése érvényes. Hiszen jól tudjuk, nem szavainkra figyelnek elsősorban a kicsik, hanem tetteinkre. Igen könnyen megfejtető, milyen légkör uralkodik egy családban, mit és hogyan beszélnek otthon a felnőttek, ha a gyermekek játékát, egymáshoz való viszonyulását figyeljük meg. Igen, gátoljuk a gyermekeket, amikor azt látják, hogy őket vallás- vagy hittanórára küldjük, de mi nagyon ritkán megyünk templomba. Gátoljuk őket minden csúnya beszéddel és káromkodással. Annyira szomorú, amikor hitves jön, mostanában nem is egy, hogy mit tegyen, mert férje borzalmas szavakat használ otthon, s lassan a gyermekek is átveszik ezeket a szörnyűségeket. Jézushoz való közeledését gátoljuk gyermekeinknek, amikor bármit mondunk vagy teszünk hit nélkül, s ezzel észrevétlenül a kicsiknek rossz példát mutatunk. Igen komoly kérdés ma az, hogy milyen generációt nevelünk, nem szavainkkal, hanem példánkkal. Mindenki jót, a legjobbat

akarja saját gyermekeinek, és sokan még mindig ott tartanak, hogy ehhez sok minden szükséges, legkevésbé viszont a Jézus Krisztussal való közösség. Ha kell, áldozunk, költünk, fáradozunk, csak hogy gyermekeinknek a legjobbat megadjuk, de ebben a legjobban nincs ott az istenfélelem. Gátoljuk őket abban, hogy Jézussal éljenek, ha mi sem élünk élő közösségben Megváltónkkal. S közben olyanokká akarjuk nevelni, és jórészt sikerül is, amilyenek mi vagyunk. Jézus Krisztus pedig fordítva mondja, mi kell olyanok legyünk, mint azok a gyermekek, akiket még nem rontottunk el, akik még őszinték és egyszerűek, akik Jézust keresik. Adjon Krisztusunk világosságot és bölcsességet, hogy meglássuk, ha valamiben gátoljuk kicsinyeink hitben való növekedését, az Úrral való közösségét. Formáljon minket, felnőtteket mennyei Atyánk lelke gyermeki őszinteségű és gyermeki lelkületű Krisztust kereső emberekké, mert ilyeneké a mennyek országa.

2011. május 31. – kedd

Máté evangéliuma 8,13: A századosnak pedig ezt mondta Jézus: „Menj el, és legyen a te hited szerint.” És meggyógyult a szolga még abban az órában.

Mi lenne, ha nekem mondaná ezt Jézus? Azt hiszem, sokszor nem lenne jó, azaz nem történne semmi. Igen, sokszor érzem, hogy erőtlenségem, mert olyan keveset merek élő hittel és reménységgel elfogadni Jézus szavaiból, mint személyesen nekem szóló üzenetet. Mindig azt kérdelem magamtól, hogy most ez rám is érvényes szó szerint, vagy csak annak a bibliai személynek szólt, akiről le van jegyezve, és nekünk csupán tanulságként írtak meg. Akkor mi az, ami nekem üzenet? Hogyan értem meg, amikor nekem mondja az ÚR, hogy legyen hited szerint. Hiszen nem bármikor, bármire alkalmazhatom ezt a mondatot, a századosnak is akkor, és szolgájára nézve mondta csak Jézus. A százados hite viszont bizonyára nem egy napos volt, nem érdekből, szolgája gyógyulásáért hitt Jézusban, ez a hite, ami abban a helyzetben olyan áldott gyümölcsöt hozott, bizonyára meghatározta egész életét. Pár következtetést vonok le, elsősorban önmagam részére. A teljes Írás Isten ígéje, igaz és szent, és hasznos annak minden verse az istenfélőknek. Isten Lelke győz meg afelől, hogy mit kell szó szerint alkalmaznom, és mi az, amiből tanulnom kell, hogy Istent jobban megismerjem, és még inkább Rá bízom magam. Amit viszont Isten örök érvényű ígéje igaznak jelent ki, és amiről a Lélek is meggyőző az én lelkemben, azt higgyem el, építsem rá életem, mert meglesz. Ilyen értelemben mondja nekem is Megváltóm, legyen hitem szerint. Nem azért ad Istenem ajándékokat nekem, gondviselését, vezetését, áldásait, mert én hiszek Benne, hanem azért, mert Ő maga a szeretet, és adni akarja ezeket. Én viszont megállíthatom az Ő ajándékait hitetlenségemmel. A tanítványokkal kérem az URat, növelje hitünket. Lelke üzenetét tegye világossá számomra, s segítsen a feltétel nélküli engedelmségben. Amikor pedig a Benne való hitem, bizalmam meghatározott helyzetben, meghatározott bizalmat kér, és ahhoz igazított magatartást, örömmel cselekedjem akaratát, és fogadjam áldását. Szólj, URam, mert hallja a Te szolgád.